DINARCHEA.

Difficile semper est et lubricum sententiam dicere de veterum scriptis ab auctoribus abiudicatis, praesertim si quaestio instituta est a viris optime de antiquitate meritis. Raro enim res eo perduci potuit, ut liquido constaret utra sententia in tali quaestione esset verior, defensorum an adversariorum, et ita accidit, ut plerumque omnibus, qui sanae mentis sint compotes, iuris regula valeat, »in dubiis pro reo.” Multo facilior fit diiudicatio, quum sola impugnandi cupiditate dubitatio parta est; nam solet tum cito apparere, quam temere hic vel ille liber in controversiam vocatus sit. Hoc, me iudice, accidit in oratione Dinarchi contra Demosthenem.

Iam antiquitus a Demetrio Magnete falsario tributam nonnulli viri docti aetatis recentioris eam Dinarcho indignam censuerunt. Non male rem gesserunt ii, qui quum sequerentur iudicium Dionysii Halicarnassensis et Harpocrationis Dinarcho subvenerunt. Argumenta externa et interna, quibus haec oratio impugnata fuit, refutarunt ad unum omnia, et maxime in eo laborarunt, ne ullus locus peccaret contra germanam loquendi normam, neve ullo loco auctor semet ipsum recte ratiocinandi imperitum argueret. Quo facto erat quidem oratio adhuc infecta erroribus et peccatis contra Graecitatem et multis locis satis obscura, sed factum erat luce clarius, quomodo sananda esset eamque pro maxima parte sanatam non nisi genuinam posse videri re et verbis demonstrarunt.

Et utinam omnes editores postea eandem viam ingressi essent. Sed sapienter suadentibus non obtemperatum est, et,

quod peius est, unus editorum novissimorum, Maetznerus, codicibus se addicens, quae recte erant emendata sprevit, reduxit lectiones male sanas, et ita orationem edidit, ut, si textus Maetznerianus stabilis et immutabilis sit, lubens fatear, me in his sordibus non agnoscere oratorem Atticum, sed ineptum falsarium. Verum non ita est: Dinarchum in Dinarcho periisse demonstrare conabor. Quae in hac oratione minus bene Graeca esse arbitror, enumerabo et pro virili parte sanabo, confidens lectoris benevolentiae; probe enim sentio, me non eum esse, a quo multum exspectari possit.

Legitur § 1. ὁ μὲν δημαγωγὸς ὑμῖν, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ θανάτου τετιμημένος ἑ α υ τ ῷ ἣν ἐξελεγχθῇ — — —, οὗτος φανερῶς ἐξελήλεγκται. Provoco ad sensum cuiusvis, qui aurem habet, ut mecum faciat, orationem non ita procedere, ut ab oratore Attico exspectares. Dobraeus, homo in criticis non contemnendus, requirit ο ὕ τ ω ς. Mallem hoc tacuisset, nam tum sequi debebat ὥστε, sed tamen verbum, quod ostendit hic vitium latere, bene indicavit. Itaque restituas ὁ θανάτου τετιμημένος et maximam difficultatem sustuleris. Praeterea Graecum non est et soloecum ὁ θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ. Quodsi τὸ τέλος τῆς γραμματικῆς est, ut verbis utar antiqui Grammatici, neque βαρβαρίζειν neque σολοικίζειν, etiam boni Grammatici est non ferre quod nunc legitur, et delere ἑαυτῷ. Si dubites, inspice Lysiam or. 19. § 48; 27. § 7; in Andoc. § 22 et § 23, Dem. 35. § 8; 8. § 24, Aesch. de f. l. § 5, § 59, § 139, Platon. Apol. 37. a. Et sic Dinarchum locutum fuisse patet ex or. III. § 2. Eiusdem farinae est § 61. ὁρισάμενος σ ε α υ τ ῷ ζημίαν, ubi delendum est σεαυτῷ, ut bene omissum est § 104. Talia debemus interpretandi et explicandi studio, quod in Dinarcho tam frequenter deprehendimus. Cuius rei quae fuerit causa non est difficile intellectu: oratio, una omnium facillima, erat etiam aptissima quae legeretur in ludis literariis et vix dubium est, quin antiquitus in hunc finem sit adhibita. Multi loci sunt ideo tam turpiter interpolati, ut qui semel admonitus tamen interpolationes Dinarcho tribuere *audeat*, in Classicis (ut audiunt hodie) nihil non admittere *debeat*. Singula nunc uno tenore indicabo.

In § 1. κατηγορημάτων, Cobeto iudice, eat in exsilium,

nam dicebant veteres *τὰ κατηγορημένα* cf. § 115; in § 2. *τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἁπάσης δίκαια* supervacaneum est *ἁπάσης*. Recte est in Lys. or. 31. § 6. *τὸ τῆς πόλεως κοινὸν ἀγαθόν* cf. et § 7, et Din. § 105, Aesch. Tim. § 160.

In § 6. cum Hirschigio eiiciendum *χρημάτων* post *ἀποπεφασμένων* et in § 9. post *πολιτείαν* vocc. *καὶ δημοκρατίαν* stare non posse post Hirschigium videram.

In § 11. in verbis *περὶ τῶν νῦν ἀποπεφασμένων ζήτησιν χρημάτων*, quod opponitur *ἡ προτέρα ζήτησις* resecanda sunt *ζήτησιν χρημάτων*.

In § 16. *ἃς Δ. ἐπρέσβευσεν εἰς Θήβας πρεσβείας* nihili sunt *εἰς Θήβας*, nam *omnes* Demosthenis legationes opponuntur *omnibus* factis Timothei.

In § 18. *κηρύκεια* [*συμπεπλεγμένα* (*ὥς ἔφασαν*) *ἐκ τῶν θαλλῶν*] legendum esse, multi viderunt: et in § 21. *ὑπὲρ τοῦ πάλιν ἀπελθεῖν οἴκαδε τοὺς ἐξεληλυθότας Ἀρκάδων καὶ μὴ βοηθῆσαι τοῖς Θηβαίοις*, stipites sibi finxit Grammaticus, non lectores, qui talia affinxerit, qualia sunt *καὶ* — *τοῖς Θηβαίοις*.

In § 24. *ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ* [*Θηβαίων*] *ἄστυ* ex venustissima Cobeti observatione; tum delendum est alterum *φημὶ*, et idem facies verbis *ὑφ' ὑμῶν ἀποσταλείς*.

In § 29. alterum *μὴ ἀφῆτε* pannus est assutus. Maetznerus *imprudens*, (certe nihil de codicum discrepantia dicit) illa omisit. Utinam plura huiusmodi sic praeteriisset. In margine ponamus in § 31. *οὐ μόνον ἡ πόλις* et in § 32. *τοῖς ἰδίοις τοῖς αὑτοῦ κινδύνοις* melius iudico retinere *τοῖς ἰδίοις* quam *τοῖς αὑτοῦ* cf. § 38, sed absurdum est utrumque exhibere, ut fecit Maetznerus. In § 35. *ἔγραψάς τι περὶ τούτων κινδύνων* abeat *κινδύνων*. Gravius laborat, ni caecutio, § 37. *ὧν τοὺς μὲν ἀρχαίους ἐκείνους μακρὸν ἂν εἴη λέγειν*, [*Ἀριστείδην καὶ Θεμιστοκλέα*] *τοὺς ὀρθώσαντας τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ τοὺς φόρους εἰς* (*τὴν*) *ἀκρόπολιν ἀνενεγκόντας παρ' ἑκόντων* [*καὶ βουλομένων*] *τῶν Ἑλλήνων*. Insiticia puto *καὶ βουλομένων*, est enim *οἱ ἑκόντες* aliquanto plus quam *οἱ βουλόμενοι* cf. e. g. Demosth. de f. l. § 152, Aesch. Ctes. § 58. Deinde non diu deliberabis, an haec posteriora recte dicantur de ambobus Aristide et Themistocle solis, quin constet haec *pluribus* potius tribuenda

esse. Atque prioribus ὧν τοὺς μὲν ἀρχαίους ἐκείνους μακρὸν ἂν εἴη λέγειν excluditur, opinor, omnis singulorum hominum commemoratio cf. e. g. Plat. Prot. 344. b.

In § 38. ὧν ἐνίων ἔτι καὶ νῦν ζῇ τὰ σώματα, vocc. καὶ νῦν melius abessent; certa est quidem formula ἔτι καὶ νῦν, sed hic plane importuna. Vide e. g. Lysiae frag. 34. Demosth. de f. l. § 280. Et in § 42. μετέγραφε καὶ μετεσκεύαζε ultima verba male addita. In § 44. εἰ δὲ μή, τοῖς αὐτοῖς ἔνοχον εἶναι κελεύουσι. Non a Dinarcho profectum est κελεύουσι, quemadmodum olim in Her. VI. c. 37. delevi ἀπείλεε coll. II. c. 115 et VII. c. 149.

In § 53. legatur κατ' ἐμοῦ [ψευδεῖς] γιγνόμεναι κατασκευαί. Semper ἡ κατασκευὴ ἡ κατά τινος est ψευδής. In vocc. ἐπ' αὐτοφώρῳ [χρήματα λαμβάνων] εἴληπται spuria videntur χρήματα λαμβάνων, siquidem Dinarchus aut dicit χρήματα εἰληφώς ut § 40, aut χρήματα ἔχων ut § 29 et § 53.

Deleantur porro verba, quae uncinis includam, in § 55. [ἐνίοτε] εἴθισθε; in § 58. ἀπέφηνεν ἡ βουλὴ [συνιέναι] et βαδίζειν [εἰς Μέγαρα]; in § 60. τὸ τίμημα [τῶν δώρων] cum Sauppio coll. II. 17; in § 66. οἴκαδ' ἀπελθών, de quibus statim accuratius agam.

Turpius emblema est in § 70. ἢ πολεμεῖν μὲν οὐ γράψεις — ἀποδιδόναι δὲ —— {κελεύεις}; Stephanus κελεύσεις; melius fecisset, si manum abstinuisset nec correxisset interpolationem. De structura cf. e. g. § 61; et alioqui scribendum erat γράψεις. In § 73. ἐνίκησεν ἡ Θηβαίων πόλις. Legas ἐνίκησαν et omittas cetera; mirum enim, ni sic Dinarchus scripsit et maluit, dum quinque reliqua verba τῷ σχήματι πρὸς τὸ σημαινόμενον in plurali posuit, hoc solum in singulari ponere.

In § 74. lege ἐδωροδόκει μὲν [λαμβάνων χρήματα] cum Cobeto in Var. Lect. pag. 348.

In § 77. abesse malim τῆς σωτηρίας coll. § 103 et 106. et Lyc. Leocr. § 47, et ἐκ τῆς πόλεως post ἐξόριστον, cf. Dem. Mid. § 105. in § 78. [τοῦ γραφέντος ὑπὸ Δημοσθένους] et post ἐκ Δωδώνης verba παρὰ τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου coll. Dem. Mid. § 51, de Cor. § 253. et Hyper. pro Eux. pag. 3147. 14. (Mnem. 1853. Vol. II. pars 3).

In § 80. Bekkerus iam recte delevit τὸ ψήφισμα, utinam

eadem opera sustulisset τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ. Maiorem glossam deprehendisse mihi videor in § 81. καὶ δύο ταύτας μόνας ἐν τῷ βίῳ Δημοσθένης πεποίηται ἀποδημίας, μετὰ τὴν μάχην ὅτε ἀπεδίδρασκεν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ νῦν εἰς Ὀλυμπίαν, ἐπεὶ Νικάνορι διὰ τῆς ἀρχιθεωρίας ἐντυχεῖν ἐβούλετο. Voluit Dinarchus, ni fallor, hoc potissimum ostendere Demosthenem *per totam vitam* callidissime temporibus serviisse; eum tantum periculi vitandi aut commodi sui causa suscepisse legationes, in his etiam διὰ κέρδος (dicit saltem συσκευασάμενος τῆς διοικήσεως ὀκτὼ τάλαντα, οὐδὲν φροντίσας τῆς τότε παρούσης ἀπορίας κτἑ. Haec sententia periit, et locus, ut nunc legitur, est arena sine calce. Maetznerus, qui ceteroquin non facile quidquam eiicit, tolli iubet ἐν τῷ βίῳ, ne Dinarchus mentiretur, sed non memini me interpolatorem videre talia inserentem, si autem Dinarchus hoc urget Demosthenem *nunquam* populo consuluisse, quam maxime retinenda sunt ἐν τῷ βίῳ cf. Demosth. de f. leg. §. 250. Quid plura? Suspicor restituendum esse διὰ ταῦτα μόνα ἐν τῷ βίῳ Δ. πεποίηται ἀποδημίας [μετὰ τ. μ. — ἐντυχεῖν·]. Explicatio, semel lectione depravata, pernecessaria erat, sed eidem restitutae satis lucis affundit tum § 80, tum § 82, sic ut plane inutilis facta sit.

In § 89. nunc nobis datur haec lectio ἔγραψεν αὐτὸς — φυλάττειν Ἀλεξάνδρῳ τὰ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀφικόμενα μετὰ Ἁρπάλου χρήματα. Quam ridicule additum sit εἰς τὴν Ἀττικήν, videbitis, sed videbitis non minus delenda esse μεθ' Ἁρπάλου cf. § 10, § 45, § 68, III. § 2; nam fere semper dicit εἰς τὴν πόλιν vel εἰς τὴν χώραν κομισθὲν ὑπὸ Ἁρπάλου. In § 92. καὶ μετοιωνίσασθαι τὴν τύχην [καὶ μεταλλάξασθαι] sic legendum esse unusquisque mihi dabit.

In § 95. magis latet emblema, sed prodit propter obscuritatem sententiae in his αἰτίας δ' ἕνεκα τοῦ παρόντος ἀγῶνος παρασκευάζων. Non intelligo, quomodo quis πρῴην (*nudius tertius* aut nuperrime) quidquam possit machinari ἕνεκα τοῦ παρόντος ἀγῶνος. Praeterea hic παρασκευάζειν nude et absolute positum esse, suadet sententiae constructio. Equidem servare non cupio τοῦ παρόντος ἀγῶνος.

Pervenimus ad § 98, ubi omnes editores edunt καθάπερ οἱ

θεοὶ προειρήκασιν ὑμῖν ἐν ταῖς μαντείαις πολλάκις; nemo eorum de additamento ullam suspicionem habuit, quod tamen his verbis contineri non difficile est ad demonstrandum. Nimirum non agitur nisi de *uno* oraculo, quod olim erat pervulgatum. Sequentia etiam stare non possunt, nisi haec exstirpantur, sequitur enim *ἀκούσατε δὲ αὖθις* (sic cum Grutero) *τῆς μαντείας. Λέγε τὴν μαντείαν*, ut etiam invenimus § 78. Si ne sic quidem satis vici haec verba esse *παρεμβεβλημένα*, consulas Demosth. de fals. leg. § 297 et 298. et vel minima dubitatio evanescet.

In § 99. *Πῶς οὖν μίαν γνώμην ἕξομεν, ὦ Ἀ., πῶς ὁμονοήσομεν ὑπὲρ κτἑ.* Fortasse nonnullis audacior videbor, qui vocc. *πῶς ὁμονοήσομεν* interpolatori deberi iudicem, sed tamen nemo me unquam inducet ut credam Dinarchum, si revivisceret, in his manum suam agniturum esse. Quid ita? Idem est, ni fallor, utrum dicas *μίαν γνώμην ἔχειν* an *ὁμογνωμονεῖν*; eadem item significatione ponuntur *νοῦς* et *γνώμη*. Idem igitur valent *ὁμονοεῖν* et *ὁμογνωμονεῖν* et sic evidens est retineri non posse *πῶς ὁμονοήσομεν*, nam de epanalepsi quis cogitet?

Tum obiter corrige *περὶ* pro *ὑπὲρ* cf. e. g. Isocr. Pan. § 78. et Din. § 3. et in verbis *διηλλαγμένοι πρὸς αὐτοὺς — λοιδορῶνται καὶ προσκρούωσιν ἀλλήλοις ἐξεπίτηδες*, quid glossam oleat, *καὶ τυφλῷ δῆλον*.

Multo magis interpolatio imposuit editoribus in § 101, *πολλῶν ὄντων καὶ δεινῶν παρανόμων, ὧν Δ. γέγραφε.* Voc. *παρανόμων* omisit codex pr. A. Quid autem viri docti? Certatim retinent, alius inserens *καὶ*, alius *δεινῶς* emendans. Qui Graecos noverit ridebit, et recipiet lectionem codicis pr. A. Quid significent *πολλὰ καὶ δεινά*, docebit Demosth. de f. l. § 9, 85, 91, 121, 178, 224, 240, 267, Med. 20, 36, 129 et 151 et ubi non?

Ultima esto §us 111, ubi deleantur *ὄντα* et *γεγενημένον.* Cetera emblemata minora in sequentibus indicabo, nam ne haec quidem negligenda nobis sunt. Merito poeta dicit:

εἰ μὴ φυλάξεις μίκρ', ἀπολεῖς τὰ μείζονα.

His profligatis superest alterum genus corruptelarum, quarum nonnullas vix in Graeculo ferres. Quanto minus hae sunt

ferendae in oratore Attico? Et tamen Maetznerus multa tulit non solum, sed multum etiam sudat, ut confirmet τὸ ψεῦδος ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχειν μείζω. Nonnumquam vehementer miratus sum, quomodo aut acre Criticorum ingenium aut felicem coniecturam sequi noluerit, et id quidem, quoniam non pertinet Maetznerus ad eos, qui coniecturam *multo* quidem *meliorem* esse concedunt, sed, quod in codicibus sit, *nescio quomodo*, *magis placere* pronuntiant.

In § 2. ἡλίκος οὐδὲ πώποτε γέγονε τῇ πόλει. Bene Hirschigius ἐν τῇ πόλει: ingeniose Cobetus οὐδείς. Sequitur in eadem § ἔπειτα μὴ προΐεσθαι τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἁπάσης δίκαια, quod qui legerit attentius, sentiet non esse castigati scriptoris et delebit ἁπάσης; insuper in sequentibus ex fluctuante lectione suspicor pro παροξυνόμενοι scriptum fuisse παρωξυμμένοι cf. Aesch. Tim. § 43, Lys. 4. § 8. et alibi.

§ 3. οἳ σκοποῦσι τίνα ποτὲ γνώμην ἕξετε περὶ τῶν τῇ πατρίδι συμφερόντων, καὶ πότερον τὰς ἰδίας τούτων δωροδοκίας καὶ πονηρίας ἀναδέχεσθε εἰς ὑμᾶς αὐτούς, ἢ φανερὸν πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσετε διότι μισεῖτε τοὺς κατὰ τῆς πολιτείας δῶρα λαμβάνοντας, καὶ οὐχ ἵν' ἀφῆτε ζητεῖν προσετάξατε τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ, ἀλλ' ἵνα — — τιμωρήσησθε. In his Dinarcho *multum* possumus prodesse, nam insunt sordidae orationis negligentiae, quae natae sunt ex eo, quod sententia oratoris male intellecta est. Scilicet non satis attenderunt hanc esse sententiam *generalem*.

Potuit hoc effici ex eo, quod codex Z *rectissime* omisit τούτων; debuit enim scriptum esse δωροδοκίαν et πονηρίαν, si τούτων orator adiecisset, quoniam una omnium communis *corruptio* a Dinarcho spectatur, cf. § 27. et § 105.

Hinc προσετάξατε accipiendum est sensu *consuetudinis*. Tum usus requirit τῆς πόλεως pro πολιτείας (cf. § 29. et 47), et consecutio temporum postulat ἀφεῖτε et τιμωρήσαισθε (cf. e. g. Dem. de f. l. § 51). Sed nondum satis est, eximenda nempe sunt εἰς ὑμᾶς αὐτούς, coll. § 105, quod etiam aliorum oratorum loci confirmant. Postremo, quando tandem in textum recipietur Stephani ἀναδέξεσθε pro ἀναδέχεσθε? Sed prope oblitus sum, quod non fuit negligendum, καὶ ante πότερον eximendum esse; quod incurret in oculos, si contuleris

§ 105, et cogitaveris, post περὶ τῶν τῇ πατρίδι συμφερόντων tantum exprimendum esse, *qualem* sententiam de communi salute iudices haberent eamque dupliciter modo posse ostendi, cf. et Xen. Anab. 1. 4. § 13.

In § 5. probanda est Reiskii coniectura προορῶσα μὲν et Sauppii δι' αὐτοὺς post πατρίδι. Contra sanam rationem invenimus in § 6. συκοφαντίαι παρὰ Δημοσθένους (νῦν) ἥκουσιν, ἐπειδὴ οὗτος ἀποπέφανται. Ferri posset αὐτὸς οὗτος, sed αὐτὸς pro οὗτος restitutum sanabit orationem. Ceterum post ἄκυρος ἔσται ponatur signum interrogandi, nam si ironice dictum hoc esse statues, non facile carebis vocabulo δή.

§ 7. Ναί· κατέψευσται γὰρ ἡ βουλὴ Δημοσθένους. Τουτὶ γάρ ἐστιν ὑπερβολὴ τοῦ πράγματος. Nego has sententias coniunctione γάρ recte cohaerere; et, si fieri potest, senarii iambici in oratoribus removendi, qualis hic est

τουτὶ γάρ ἐστιν ὑπερβολὴ τοῦ πράγματος,

quamquam verissima sunt quae monuit optimus meus magister Mnem. VII. p. 2. pag. 160. Quare voc. γάρ succedat γε.

In § 8. vix monendum est, cur ἑαυτῷ post θάνατον mutandum sit in ταυτῷ. Gravius tamen laborat sequens periodus ἢ ποῖ νῦν ἐλθὼν ὁ δῆμος ἢ τίσι προστάξας — — εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν; Quoniam Dinarcho dicendum est: ubi verum invenire possit," requiritur εὕροι cum part. ἄν. Otiosum illud νῦν videtur in locum subiisse particulae ἄν, lege ideo ποῖ ἂν — εὕροι.

In § 9. σὺ καταλύεις ὁ δημοτικὸς εἶναι φάσκων transponantur post σωτήρια κεῖται, ut habeamus sententiam scriptam, quemadmodum unusquisque nostrum *clare* cogitat.

§ 10. Δίκαια μὲν οὖν, δίκαια τρόπον γέ τινα πάσχει τὸ συνέδριον· εἰρήσεται γὰρ ἃ γιγνώσκω· δυοῖν γὰρ θάτερον ἐχρῆν αὐτοὺς, ἢ καὶ τὴν προτέραν ζήτησιν τὴν ὑπὲρ τῶν — — ταλάντων — — ζητεῖν, καθάπερ συνέταξεν ὁ δῆμος, ἵνα τότε δόντος δίκην τοῦ θηρίου τούτου — — προδέδωκεν, ἀπηλλάγμεθα τούτου τοῦ δημαγωγοῦ δίκην ἀξίαν δόντος· ἢ εἰ ταῦθ' ὑμεῖς ἐβούλεσθε Δημοσθένει συγχωρεῖν καὶ πολλοὺς ἐν τῇ πόλει τοὺς καθ' ὑμῶν δωροδοκήσοντας εἶναι, τὴν περὶ τῶν νῦν ἀποπεφασμένων ζήτησιν χρημάτων μὴ προσδέχεσθαι, πεῖραν

ὑμῶν ἐν τοῖς πρότερον εἰληφότας, ὅπου γε — — οὐδὲν ἧττον περιέρχεται — — λέγων, οἵσπερ ἴσως — — χρήσεται λόγοις ἐξαπατῶν ὑμᾶς, ὡς »ἐγὼ Θηβαίους ὑμῖν ἐποίησα συμμάχους." οὐκ, ἀλλὰ τὸ κοινῇ συμφέρον ἀμφοτέραις ἐλυμήνω ταῖς πόλεσιν, ὦ Δ. »ἐγὼ παρέταξα πάντας εἰς Χαιρωνείαν:" οὐκ, ἀλλ' ἔλιπες μόνος αὐτὸς τὴν ἐκεῖ τάξιν, »ἐγὼ πολλὰς ὑπὲρ ὑμῶν ἐπρέσβευσα πρεσβείας." ἐφ' οἷς οὐκ οἶδ' ὅ τι ποτ' ἂν ἐποίησεν, ἢ τίνας ἂν εἶπε λόγους, εἰ συνέβη κατορθῶσαι αὐτῷ — —, ὅς — ὅμως ἀξιοῖ δωρεὰς αὐτῷ δεδόσθαι τὰς μεγίστας κτέ. Nescio utrum me magis orationis sordium pigeat an poeniteat obscurae huius et contortae orationis. Utut est, talem sententiarum nexum quomodo defendere potuerint editores, plane non intelligo. Delirantis videlicet et ebrii verba non possunt esse obscuriora quam haec sunt. Frustra tentavi omnia, si possem explicare latens aenigma. Quali eventu non opus est dicere. Confugi deinde ad *sanam* interpretandi rationem. Quantum mutata tum exiit illa *periodus. Ita certe mihi placuit post explicationem, ut, aut ego *turpiter* fallar, aut sententia sit una omnium gravissima et pulcherrima et faciat ad Dinarchi laudem. Eximamus deinceps minora et deleamus primum καί post ἤ, nam datur optio inter duas res: mutemus ὑπὲρ in περὶ cf. v. c. § 11, συνέταξεν cum Baitero in προσέταξεν, et illud τότε, quod nihili est in τούτων: abiiciamus ζήτησιν χρημάτων et videamus, an non melius pro τοῖς προτέροις dicatur τῇ προτέρᾳ (ζητήσει). Indicandum est etiam vitium in vocc. καὶ πολλοὺς ἐν τῇ πόλει τοὺς καθ' ὑμῶν δωροδοκήσοντας εἶναι. Non credibile est Athenienses pati voluisse multos esse in civitate, qui corrumperentur pecunia in suum ipsorum incommodum, sed probabilius dixerit Dinarchus: »si voluissetis pati, esse in civitate *eos, qui pecuniam accepissent* in damnum civitatis." In codicibus Z M. recte legitur τοὺς καθ' ὑμῶν δωροδοκήσαντας, quibus petuntur οἱ μερισάμενοι ἐκεῖνα τὰ χρήματα, ut paulo ante dixit in § 10. Vitiosum est igitur πολλούς, pro quo verbum scribendum videtur eiusdem significationis, cuius sunt ἀτιμώρητος, ἀζήμιος, ἀκόλαστος. His praemissis, res eo perducta est, ut graviora aggrediamur. Qui attente legerit totam periodum, animadvertet, non tantum desiderari apodosin necessa-

riam, sed etiam cursum orationis *tarde* procedere, quum deberet esse rapida et incitata, nam *fervet* orator in obiiciendis criminibus. Inter criticos unus Wurmius laboranti subvenire conatus est, restituens ex codicibus ὅπου γάρ. Ne multa verba faciam, breviter dicam quid censeam. Si ὅπου γὰρ legendum est, ab iis ipsis verbis nova sententia est inchoanda, sed tum etiam apodosis deest, quae qualis fuerit potest colligi ex locis similibus apud ceteros oratores. Duos indicabo, unum ex Demosthene, alterum ex Lysia. In Midiana § 9. habemus: ὅ π ο υ γ ὰ ρ ἐπόντος τοῦ φόβου τούτου φαίνονταί τινες οὐδὲν ἧττον ὑβρισταὶ, τ ί χρὴ τοὺς τοιούτους προσδοκᾶν ἂν ποιεῖν, εἰ μηδεὶς ἐπῆν ἀγὼν μηδὲ κίνδυνος; apud Lysiam or. 31. § 22: ὅ σ τ ι ς γ ὰ ρ — τοιαῦτα ἁμαρτάνει, τ ί ἂν — ποιήσειε; apparet igitur interrogationem post refutationem eorum, quae de se praedicaverat Demosthenes, intercidisse. Haec apodosis fuerit fortasse huiusmodi: οὐχὶ ταὐτὸν ἐποίησεν ἂν τότε; aut οὐχί περιῆλθεν ἂν καὶ τότε; aut οὐκ ἂν οἴεσθε αὐτὸν ταὐτὸν ποιῆσαι τότε; Si γε verum est, ὅπου est corruptum et *fortasse* legi poterat οὔπω γε. Si autem apodosis supplenda est, oritur quaestio, ubi inserenda sit, nam reliqua pars sententiae tam arcte cohaeret, ut apodosi locus non relinquatur. Verum commode accidit, ut plura desiderentur, unde veritas erui potest. Nulla est. enim acris et vehemens negatio opposita Demosthenis verbis ἐγὼ πολλὰς ὑπὲρ ὑμῶν ἐπρέσβευσα πρεσβείας, cuius particulam superesse credo in verbis ἐφ' οἷς οὐκ οἶδ' ὅ τι ποτ' ἂν ἐποίησεν. Si recte divinavi, dixit Dinarchus ναί, ἀλλὰ ποίας; ἐφ' αἷς οὐδεὶς οἶδ' ὅ τι ποτὲ πεποίηκας (cf. § 31), et deinde posuit apodosin. Cetera recte se habent, dummodo, ἢ mutato in καί, nova instituatur periodus.

In § 12. non admittenda Hirschigii coniectura, sed ex or. III. § 17. restituendum φέρετε. In hoc loco, ut obiter moneam, pro οὐδὲν τούτων ὑπόλογον legatur οὐδέν' ὑπόλογον. Manifesta est interpolatio, nam vulgo dicebant Graeci οὐδένα ὑπόλογον ποιεῖσθαι, ut docuit Cobetus Mnem. VI. p. 3. pag. 285. In eadem § absurdum dico retinere χρήματα α ὐ τ ό ς ἔφη ut fecit Bekkerus, dum bene exstat in orat. III. § 17. αὐτὸν 'Αριστοφῶν, quod et oppositio flagitat, et ipsi Timothei mores ve-

rum esse ostendunt, quippe qui semper sibi cavit, ut suspicionem vitaret, ne pecuniam numeratam a devicto hoste acciperet cf. Nep. Tim. c. 1.

In § 16. cum Reiskio τοῦτο ante τολμώντων mutetur in τούτου; nec minus in § 17. in verbis διαμείνας ἐπὶ τῆς πολιτείας, accipienda egregia Cobeti coniectura ἐπὶ τῆς αὐτῆς πολιτείας et in sequentibus ἀλλ' ὑπομένειν καὶ κρίνεσθαι cum Wolfio emendo κατακρίνεσθαι, nam nunc sententia non solum nihil dicit, sed habemus etiam sententiam minime Graecam; dicebant enim illi aut ὑπομένειν τὸν ἀγῶνα aut τὴν κρίσιν. Ex copia exemplorum videas Aesch. de f. l. § 6 et Ctes. § 171.

Cum sententia non quadrat in § 19. οὐδὲ τὰς ὕβρεις ὁρᾶν τὰς εἰς τὰ ἐλεύθερα σώματα coll. Aesch. de f. l. § 5. nolim conservare τά. Bene etiam vidit Maetznerus in § 20. pro ἐν οἷς legendum esse ἐν οἵοις. Tum omittas, quod supra neglexi τοῖς Θηβαίοις cf. Aesch. Ctes. § 240: eadem opera in § 21. eiicias εἰς τὴν Θηβαίων σωτηρίαν, nam post ἐλπίδας· debebat sequi τῆς σωτηρίας cf. § 26 et 77.

In § 22. Ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ μικρῶν κακῶν ἢ τῶν τυχόντων — αἴτιος γεγενῆσθαι. Non agitur de diversis calamitatibus et incommodis, unde apparet ex male lecto ἢ eruendum esse καὶ cf. v. c. § 88. Neque magis probo in tali, ut ita dicam, προεπιδρομῇ, quali utitur Dinarchus, dici ἣν αὐτός φησι σύμμαχον ὑμῖν ποιῆσαι, sed dictum oportuit αὐτίκα φήσει. De *eadem* re § 12. dixerat οἵσπερ ἴσως — αὐτίκα χρήσεται — — ὡς »ἐγὼ Θηβαίους ὑμῖν ἐποίησα συμμάχους. cf. porro § 26, 31, 35, 43, 54, 62, Aesch. f. l. § 43. et alibi. Continuo subiiciuntur alia pessime habita et minime concinna, nam vehementem oppositionem in his olim fuisse non dubito affirmare. Legitur nunc ἀλλὰ πρὸς οὓς εὐτυχοῦντας πολλάκις ἦλθε, τούτους ἀτυχοῦντας προὔδωκε (pro προδέδωκε). Quam vim illud πολλάκις ἐλθεῖν hic obtineat ignorare me fateor. Putet fortasse aliquis *ventitandi* notioni subiectam esse amici animi significationem, sed in vehementi oppositione non solemus cogitationem verbis obscuris extenuare, multo magis exaggeramus eam, ut audientium erumpat indignatio. Et si verba nuda consideremus, ecquid tandem refert, utrum sexcenties an semel venerit? Verum *quo consilio, quo animo* venerit, hoc erat

addendum. Persimilis est locus in oratt. Demosth. pag. 1121. ὅς, inquit ille, τῶν εὐτυχούντων ἐστὶ κόλαξ, κἂν ἀτυχῶσι τῶν αὐτῶν τούτων προδότης. Donec igitur meliora ero edoctus suadeo ut legatur: πρὸς οὓς εὐτυχοῦντας πολλάκις ἐλθὼν ἐκολάκευσε.

In § 25. μὴ περιορᾶν ἐάν τις ὅπλα διὰ τῆς χώρας τῆς Ἀθηναίων ἔχων πορεύηται. Ex omnibus locis apud Maetznerum laudatis patet quid sit legendum, videlicet μηδένα ἀκούειν μηδὲ ὁρᾶν, ἐάν τις τῶν Ἀθηναίων ὅπλα ἔχων διὰ τῆς χώρας πορεύηται.

Alia offert § 26. τὰ ἀτυχήματα γιγνόμενα — — θεωρήσαντες ἐν ταῖς Ὀλυνθίων καὶ Θηβαίων συμφοραῖς. Olynthiorum et Thebanorum calamitates iam acciderant, et igitur verum est γενόμενα. In sequentibus non agnovimus *pium* Graecorum animum in his: καὶ τοὺς δωροδοκεῖν ἐθέλοντας κατὰ τῆς πατρίδος ἀνελόντες ἐν ὑμῖν αὐτοῖς καὶ τοῖς θεοῖς τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἔχετε, conieceram μετὰ τοὺς θεούς, sed magis arridet Cobeti inventum σὺν τοῖς θεοῖς. De sententia vide Aesch. f. l. § 181. et Ctes. § 1, § 57 et 58.

In § 28. Μισθωτὸς οὗτος, ὦ Ἀ., μισθωτὸς οὗτός ἐστι πάλαι (pro παλαιός Dobraeus), οὗτος ἦν ὁ — καλέσας, καὶ — αἴτιος γενόμενος· οὗτος — συνεκοινολογεῖτο — —, καὶ — — ἐμισθώσατο. Gratiora mihi fuissent, si scripta essent, οὐχ οὗτος — γενόμενος, οὐχ οὗτος cf. II. § 12, III. § 17, sed magis necessarium videtur corrigere τὸ κολακεύειν τοὺς Μακεδόνας πρῶτος εἰς τὴν πολιτείαν (pro εἰς τὴν πόλιν) εἰςάγων cf. Demosth. de f. l. § 2. et in Androt. § 51.

Tria reprehendo in § 30: primum pro ἀνατέτραφεν Cobetus dedit ἀνατέτροφεν (Var. Lect. pag. 251), deinde cum Reiskio κατασκευασθέντα transponendum est post ὅν. Denique non placent ὥστε δαίμονα αὐτῷ τοῦτον καὶ τῶν γεγενημένων συμφορῶν ἡγεμόνα νομίσαι προσελθεῖν. Vellem aliquis exemplis probasset usum verbi ἡγεμόνα, nam vehementer displicet, nec scio quomodo *iure* possit accipi. Breviter dicam quod sentio. Fieri potest, ut ἡγεμόνα sit interpretamentum vocabuli ἀρχηγόν, quo utitur Dinarchus et Or. III. § 7. Nititur suspicio loco Bekkeri in Anecd. Graec. I. pag. 449, ubi est ἀρχηγέται: ἡγεμόνες, οἱ ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν. Dicitur certe τύχης ἀρχηγέτης apud Eurip. Elect. vs. 891. et κακῶν ἀρχηγόν in

Hipp. vs. 885. Aliquid roboris suspicioni addit Homericum illud (Iliad. E. vs. 63).

ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας εἴσας
ἀ ρ χ ε κ ά κ ο υ ς, αἳ π ᾶ σ ι κ α κ ὸ ν Τ ρ ώ ε σ σ ι γ έ ν ο ν τ ο.

et Herodoti locus, fortasse Homeri imitatio, (V. c. 97.) αὗται δὲ αἱ νέες ἀ ρ χ ὴ κ α κ ῶ ν ἐγένοντο Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροισι, ubi Cobetus emendavit, ni fallor, ἀρχέκακοι, sed in nostro loco ipse non audeo discernere, videant doctiores, quid statuendum sit. Videamus paucis de § 31. καὶ πλείστοις καιροῖς χρώμενος ἅπαντας ἀφῆκε τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν. Sagacissime Cobetus intercidisse opinatur καὶ καλλίστοις, sed tum etiam abiicienda sunt τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν. Sequuntur τοσοῦτον ἐδέησεν ὁ δημαγωγὸς — πρᾶξίν τινα π ρ ο φ έ ρ ε ι ν, ὥστε κτέ.

Multi viderunt προφέρειν mendosum esse, proposuerunt aut προσφέρειν aut παραφέρειν. Quantum haec vulgatae lectioni praestent frustra quaesivi, sin autem probe perspicimus sententiam, elucebit quod obscuratum est. Notissima est constructio, et, ut unusquisque nostrum, sic quoque Dinarchus locutus est, dicens: »tantum abfuit, ut hoc *fecerit*," nempe προαιρεῖσθαί τι πρᾶξαι. Satin' certum est, legendum esse προαιρεῖσθαι pro προφέρειν, ut statim in § 33. legimus Εὐθύδικος π ρ ο ῃ ρ ε ῖ τ ο τὰς ὑπὲρ τοῦ δήμου πράξεις cf. Dem. de Cor. § 285.

§ 32. περιιὼν οὗτος κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐλογοποίει. potest hic locus nobis usui esse in emendando loco Demosth. de f. l. § 125. ubi legimus περιέρχεται τὴν ἀγοράν. Lege κατά; illud facit, qui fori circuitum obambulat. Eadem medicina eget Aesch. Ctes. § 213.

In § 32. placet Baiteri et Sauppii emendatio ὥστ' ἐναντία pro ὡς τἀναντία, in § 33. Reiskii coniectura καὶ οὗτος ἀπώλετο, in § 34. Wurmii emendatio οὐδὲν — ἀλλ' ἢ pro ἀλλ' ἤ, nam nihil agit Maetznerus laudandis Hartungio et Kühnero. In eadem § verisimillime coniicit Maetznerus ὡς σὺ ἔλεγες pro ὡς οἱ λέγοντες et clare applaudo Cobeti προσώπῳ τηλαυγεῖ in Mnem. IV, p. 4. pag. 280. οἷα ἔναγχος ἐγένετο, pro οἷα ἐπ' Αἰγὸς ἐγένετο. Subsequuntur ἠ σ μ έ ν ε ι μεταβολήν τινα τῶν κακῶν τῶν π α ρ ε σ τ η κ ό τ ω ν. Male Maetznerus παρεστηκότων ab omnibus desertum tueri instituit. Revocandum

est *περιεστηκότων*, quod solemne est cf. § 35, 93, 100. Deinde a Wyttenbachii tempore iam illud suspectum *ἠσμένει* omnes intactum reliquerunt; gratius mihi esset, si legeretur *ἀσμένη εἶδε μεταβολήν*.

In § 33. *Τί οὖν; ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς Δημοσθένης τίς ἦν — — —; ἔγραψάς τι περὶ τούτων [τῶν κινδύνων]*; Sero vidi Bekkerum iam in *Addendis* omisisse male additum *τῶν κινδύνων*, sed praeterea exspectaremus, Dinarchum post *τί οὖν*; statim allocutum fuisse Demosthenem, quod nunc non facit, sed olim procul dubio non potest non fecisse. Emenda *ὦ Δημόσθενες, τίς ἦσθ', ὁ κτέ.* Sic et statim legendum *περιῄεισθα κατασκευάζων λογοποιούς, καὶ παρ' αὑτῷ γράφων ἐπιστολήν, καὶ καταισχύνων τὴν δόξαν ἐκ τῶν δακτύλων ἀναψάμενος περιεπορεύετο.* Praeter verba *παρ' αὑτῷ* (pro *παρὰ σαυτῷ*) non bene se videbatur habere *περιεπορεύετο*, et iam eiicere volebam, quum comiter mihi viam monstravit Cobetus, proponens palmariam emendationem *ἦν* pro *καί*. cf. Aesch. Ctes. § 164. Nec minus in § 36. recipienda erit Cobeti emendatio *οἱ πολεμήσαντες πρὸς τὴν πόλιν.*

§ 37. *οἱ μεγάλων καὶ πολλῶν κινδύνων καταλαμβανόντων τὴν πόλιν ἀξίως τῆς πατρίδος καὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας καὶ τῆς δόξης τῆς δικαίας ὑπὲρ τῶν τοῦ δημοσίου συμφερόντων ἐκινδύνευσαν.* Tria sunt, quae in his reprehendas. Non satis commode dicitur *μεγάλων καὶ πολλῶν*, constat enim aeque apud Graecos atque apud Romanos in tali ordine *qualitatem* sequi *quantitatem*. Aequius sine dubio feremus *πολλῶν καὶ μεγάλων*, quae mutatio etiam in § 100, Reiskio iubente, recipienda est. cf. v. c. Dem. Phil. III. § 74. Deinde vituperanda sunt *τῆς δόξης τῆς δικαίας*; nusquam enim haec notio de *vera gloria sic* est expressa et iusta ideo fuit causa, cur omnes critici in hoc loco periculum fecerint, si forte verum possent invenire. Habet etiam illud adiectivum *δικαίας*, quod offendat, quum enim duobus nominibus *πατρίδος* et *ἐλευθερίας* nullum attributum addatur, cur *τῆς δόξης* explicatur verbis *τῆς δικαίας*? Et sic quoque loci concinnitas mihi videtur vehementer depravari. Si enim hic Dinarchus ab oculos ponere voluerit discrimen inter *τὴν δόξαν* et *τὴν εὔκλειαν* (cf. Bekkeri Anecd. I. pag. 242), exputare nequeo, cur non

posuerit τῆς εὐκλείας pro τῆς δόξης τῆς δικαίας. Fortasse innoxium condemno, sed melius est *semel errare* quam in multis locis a vero *aberrare*. Sequitur igitur, etiamsi explices, illud adiectivum huic loco non esse idoneum, nam haec sunt ex *veterum opinione* iudicanda. Si nolis eiicere verbum τῆς δικαίας, videas an non rectius mutare possis τῆς δόξης καὶ τῆς εὐκλείας. Postremo δημοσίᾳ requiri vidit Dobraeus.

In § 39. Subineptum credo, quod nunc exhibetur οὐδὲ λογισάμενος, ὅτι τὸ κινδυνεύειν καὶ τὸ γράφειν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπισφαλές ἐστιν. Praedicati nomen ἐπισφαλές sic per zeugma pariter referri ad τὸ κινδυνεύειν et τὸ γράφειν ὑ. τ. π., non est credibile. Fac, omissis καὶ τὸ γράφειν, scriptum fuisse ὅτι τὸ κινδυνεύειν — ἐπισφαλές ἐστιν, et videbis absurdam esse lectionem vulgatam. A temeritate totus abhorreo, sed non *temere* me pronuntiare puto legendum esse ὅτι κινδυνεύσειεν ἄν. In eadem paragrapho aliquanto duriora sunt ἠλευθεροῦντο Θηβαῖοι; cum Bekkero et Wurmio ἠλευθέρωντο praetulit Cobetus Mnem. VII. 1. pag. 95. Sed quod idem non monuit, locum describens silentio praeteriit, et tamen *sibi ipse non conscius* emendavit, non minus necessarium est, nempe Θῆβαι cf. § 58. et alibi. Hoc demum est *sentire* quid scribendum sit.

§ 40. μὰ Δί' οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδη, οἳ πεποιήκασιν. Multo melius esset, opinor, οὐ, μὰ Δία, coll. § 77; neque loquitur in genere, sed spectat certos homines, non τὰ τοιαῦτα κινάδη, verum ταῦτα τὰ κινάδη, quod est Dinarcho reddendum. In codice pr. A. τὰ omissum est. Optime quoque Baiterus pro παραγγέλλειν excogitavit παράγειν.

In § 41. adsentior Maetznero ex codicibus restituenti προδότην τῶν φίλων coll. Aesch. Ctes. § 81. et Dem. de f. l. § 201, sed graviore corruptela cursus orationis laborat in his: ἀπὸ ποίων, inquit, ψηφισμάτων οὗτος ἢ ποίων νόμων οὐκ εἴληφεν ἀργύριον; εἰσί τινες ἐν τῷ δικαστηρίῳ — —, ὅθ' οὗτος ἐτίθει τὸν νόμον; οὐ φράσετε τοῖς πλησίον, ὅτι — — οὐκ ἐβεβαίου. In antiquis editionibus sic divisum est, ut post νόμον non interrogandi signum ponatur, sed punctum. Editores, qui hoc emendarunt, tamen non reputaverunt, se tot quaestionibus (et iis quidem *lenioribus*) debilem reddere periodum. Nihil

obstat, quominus sententiam et ego dicam. Itaque censeo voculam intercidisse, et olim sic fuisse in codicibus *εἴ εἰσί τινες — νόμον, οὐ φράσετε*; Namque valde dubitari potest, an Dinarchus *noverit* in iudicum numero tales fuisse, quales optabat.

Pergo ad § 43. quae, si scriptor semet ipsum intellexit, atro carbone notetur. Etenim, mirabile dictu, hic sibi ipse uno tenore in eadem quaestione respondet, quod ex aliis quaerit. An tibi Dinarchum nebulonem fingas, quem credas omnia permiscuisse? Desinas igitur aut eum oratoribus Atticis adnumerare, aut confitearis saltem in hoc loco mali remedium adhibendum esse. Sed audiamus agentem: *εἴπατέ μοι πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες, πρoῖκα τοῦτον οἴεσθε γράψαι — — — ἢ τὸ ποιήσασθαι* (sic recte Wurmius) *πολίτας — — — ἢ τὸ χαλκοῦς ἐν ἀγορᾷ στῆσαι Βιρισάδην καὶ Σάτυρον καὶ Γόργιππον τοὺς ἐχθίστους τυράννους, παρ' ὧν αὐτῷ χίλιοι μέδιμνοι* (sic cum Dobraeo pro *μόδιοι*) *τοῦ ἐνιαυτοῦ πυρῶν ἀποστέλλονται.* Ut ostendamus, quid credendum sit codicibus, iuvat observare *sex* codices pro *ἐχθίστους* vocc. *ἐκ τούτων* exhibere. Quanto autem facilius depravationem librarii commiserint in iis, quae ego legenda esse perhibeo, ex hac lectione cognosci potest. Post *τυράννους* interrogandi signum ponendum est et instauranda nova sententia ΤΙΓΑΡΟΥΝ pro ΠΑΡΩΝ i. e. *Τί γὰρ οὖν.* Apparet, *τί γὰρ* in *παρ'* mutatis, orationem claudicantem refectam esse corrumpendo *οὖν*, ut locus *bene* scilicet aut *melius* procederet.

In § 46. *καὶ πότερον εἰσαγωγίμους καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν*; Quid sit *ἀνέδην* non ignoro, sed tamen huic sententiae non satis aptum esse videtur. Requiritur, si bene video, idem, quod dicit in Or. II. § 22, ubi est *χρήματα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν θαρροῦντας ὡς οὐ δώσοντας δίκην*, nempe *ἀδεῶς* cf. Lys. Or. 30. § 29, Demosth. Mid. § 4, Lept. § 16. Aristocr. § 15.

§ 51. Praeterquam quod cum Bekkero facio, qui id Addendis *ποιήσαιτ' ἂν* restituit pro *ποιήσειεν*, nonnulla sunt, quibus oratio fit minus facilis, certe minus oratore digna, *ἤτοι*, dicit, *αὐτὴν προελομένην καὶ ζητήσασαν ἢ τοῦ δήμου προστάξαντος αὐτῇ* (*ποιεῖσθαι τὰς ἀποφάσεις*). Duo sunt modi, quibus Areopagus inquirere potest; indicat reos aut *αὐτὴ*

προελομένη aut inquisitione facta *iussu populi*. Hoc ita esse demonstrant § 51. et § 58. Non male ideo mihi agere videor, si, *καὶ* mutato in *ἢ*, voculam *ἢ* ante *τοῦ δήμου* expello. Hoc, credo, *αὐτὴ ἡ ἀλήθεια βοᾷ*. Eandem librariorum negligentiam patefacit iterum § 52. *Λαβέ μοι σὺ τὴν μαρτυρίαν, ἣν καὶ πρότερον παρεσχόμην — —, ἣν καὶ νῦν παρέξομαι*. Eiicias alterum *ἣν* et legas cum Reiskio *παρέχομαι*.

In § 53. *νῦν τὰ νόμιμα τἀκεῖθεν — ἀσθενέστερα γενήσεται*. Vitiose dictum esse *τἀκεῖθεν* non vocabitur in dubium ab eo, cui sana mens est. Nonne omnia, quae *apud* Areopagum fiunt aut sunt, sunt et fiunt *ἐκεῖ*? Supra ideo est *οὓς ἐκεῖ διόμνυσθαι νόμιμόν ἐστιν* (§ 47), apud Dem. in Aristocrat. § 67. *τὰς ἐν ταύτῃ (τῇ βουλῇ) νομίμους τιμωρίας* cf. de Halon. § 13, Isocrat. Areop. § 38. et Aesch. Ctes. § 20. Mendum contrarium habemus in Aesch. Ctes. § 207, ubi est *τοῖς ἔξω περιεστηκόσι*. Ecquis erit, qui non requirat *ἔξωθεν*, ut est in Dem. de Cor. § 196. *πρὸς ὑμᾶς, ἄνδρες δικασταί, καὶ τοὺς περιεστηκότας ἔξωθεν [καὶ ἀκροωμένους]* (sic). Conf. praeterea Aesch. de f. l. § 5, Ctes. § 56, Herod. IX. c. 5.

In sequentibus §§ indicabo, quae mihi *vere* videntur emendata. In § 55. cum Bekkero anteferam *καὶ μή μοι ὀργισθῆτε*; in § 55. cum Dobraeo *κατὰ τὰ πάτρια*, in § 57. cum Reiskio *παρ' ἑαυτῇ*; in § 59. cum Hirschigio *διὰ τοῦτο οὖν* et *δεῖξον γοῦν*, tum gaudeo eundem vidisse legendum esse *ἁμαρτημάτων* pro *ἡμαρτηκότων*.

In § 61. *Τὴν ζημίαν* optime coniecit Wurmius, et admodum probabiliter Maetznerus ad *εἰληφότα* requirit *σέ*.

In § 62. cum Cobeto in Var. Lect. pag. 230, *πατρίοις* restituo, in § 64. cum Wolfio *τὴν Πολιάδα* et cum Sauppio *τιμωρήσασθε*, deleto *ὅ τι* ante *τοῦ δήμου*.

In § 65. *κακόνοι τῆς πόλεως* mutentur in *κ. τῇ πόλει*, nam *κακόνους*, non minus quam *εὔνους*, *dativum* regit. Gravius autem peccatur in § 66. *τίσιν ὀφθαλμοῖς ἕκαστος ὑμῶν τὴν πατρῴαν ἑστίαν οἴκαδε ἀπελθὼν ἰδεῖν τολμήσομεν*; Unice verum est, quod repositum est, *τολμήσει*. Quomodo autem quisquam potest videre *τὴν πατρῴαν ἑστίαν οἴκαδε ἀπελθών*? Hoc quidem fieri non potest, nisi si *redierimus* domum, non vero domum *abierimus*. Deleas igitur aut *οἴκαδε ἀπελ-*

θών, aut si mavis, legas ἐπανελθών. Nam hoc Graecum esse, si verba servanda sunt, patet ex Aesch. Ctes. § 212, § 246. et Tim. § 186, cf. etiam Ctes. § 63. et § 67, Tim. § 112, § 145. et Cobetus Mnem. IV. § 3. pag. 285. Contra quid sit οἴκαδε ἀπελθών, aliis exceptis, patet ex Anaxandridis loco, a Cobeto emendato (Stob. Floril. LXXIV. 1).

Χαλεπὴ, λέγω σοι, καὶ προσάντης, ὦ τέκνον,
ὁδός ἐστιν, ὡς τὸν πατέρ' ἀπελθεῖν οἴκαδε κτέ.

Si ὑμῶν abesset, quod sanequam non ingratum accideret, τολμήσετε erat emendandum cf. eundem Mnem. VII. § 1. pag. 12.

In § 68. τί δὲ ἂν (τιθῶμεν γὰρ ταῦτα), ἐὰν ——— ἀπαιτῇ ——, τί ἐροῦμεν; Maetznerus cum Baitero edidit τί δ' ἐάν. Mira res Maetznero accidit, qui nonnumquam optimas coniecturas spernens hic falsam lectionem receperit. At, dicat quispiam, *octo* laudat locos, quibus sententiam corroborat? An haec tam leviter contemnenda? Sunt, fateor, *octo* loci, haec tamen non numero, sed pondere aestimantur. Et si locos pendes et sententiam his contentam, videbis eos non solum non parvi pretii esse, sed *nullius*, et hoc sane non nimium est. Quid enim hic erat scribendum, si ἐὰν ante parenthesin ponatur? Ni fallor, ἐὰν δὲ (τιθῶμεν γὰρ ταῦτα) ἐάν. Quoniam autem praecedit τί δὲ, cui respondet τί ἐροῦμεν, repetitio vocabuli ἐὰν erit, credo, repudianda. Sententia antecedens, quod dixi, satis probat. Aliquanto melius legi posse videtur, τί δ', ὦ ἄνδρες, (τιθῶμεν γὰρ ταῦτα) ἐὰν κτέ.

In § 70. legendum est πλεῖν pro πλείω, cum Wolfio χρημάτων pro πραγμάτων et σαυτῷ pro ἑαυτῷ. Legimus in § 72. οὐδὲν εὑρήσετε ἄλλο πλὴν, ubi ex duobus codicibus melior lectio peiorem extrudat, nempe ἤ fere semper in hac locutione locum habet. Dicebant vulgo aut τί δ' ἄλλο ἤ aut οὐδὲν ἄλλ' ἤ cf. Cobet. Mnem. VI. p. 1. pag. 56. Sequuntur statim ἐπιβλέψατε γὰρ ἐπὶ τὴν Θηβαίων πόλιν, ἐγένετο πόλις, ἐγένετο μεγίστη. Unicuique qui orationis structuram intelligit, ex § 73. palam fit, verum invenisse Dobraeum, cum scriberet πόλιν. Πότε ἐγένετο μεγίστη; Verbum non est addendum.

In § 73. corrigas ὁμολογήσειαν et cum Bekkero οἱ πρεσβύτεροι. In § 74. ἀπώλετο καὶ συνδιεφθάρη corrupta sunt.

Semper coniunguntur ἀπολλύναι et διαφθείρειν, nusquam συνδιαφθείρειν, sed Maetznerus codices sequi mavult. Utinam iidem codices variantem lectionem praeberent in vicinia, ubi invenimus: Οὐ γὰρ ψεῦδός ἐστιν — — τὸ τοὺς ἡγεμόνας αἰτίους ἁπάντων γίγνεσθαι καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐναντίων τοῖς πολίταις. Disserit orator de sua ipsius quaestione (§ 72.) παρὰ τί οἴεσθε τὰς πόλεις τοτὲ μὲν εὖ τοτὲ δὲ φαύλως πράττειν; Responderat sibi ipse οὐδὲν εὑρήσετε ἀλλ' ἢ παρὰ τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας. Argumentum primum sumpsit ex Thebanorum *civitate* et novum addit in § 75, dicens θεωρήσατε δὴ πάλιν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας πόλεως. Ne credas igitur Dinarchum dedisse τοῖς πολίταις, sed ταῖς πόλεσιν.

In § 75. Κορκύρᾳ scribendum est; in § 76. μία γὰρ αὕτη σωτηρία καὶ πόλεως καὶ ἔθνους ἐστὶ τὸ προστατῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν καὶ συμβούλων σπουδαίων τυχεῖν, culpet qui velit, pro μία requiro μόνη. cf. Lysias Or. 34. § 2.

In § 84. probo Wolfianum illud, quod et Maetznerus recepit: sed eodem labore πείσεσθαι, a Baitero propositum, recipere potuisset. Fortasse et emendandum est τὴν περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν et in § 82. cum Maetznero ἀπέδειξε pro ἀπέδωκε, quemadmodum cum eodem in § 80. restituendum esse arbitror ἐπειδὴ δὲ et post τάλαντα intercidisse *v.* ᾤχετο.

In § 85. αἰσχρὸν γὰρ — — τουτονὶ δὲ καταφρονοῦντα ὑμῶν καὶ τῶν νόμων ἀτιμώρητον περιιέναι ἐν τῇ πόλει. Quia praecedit ἀπολωλέναι, cui plerumque opponitur active aut σώζειν, ut § 93, aut περιποιεῖν, ut § 94, sed passive περιεῖναι, cf. Aesch. Tim. § 192, Lys. in Agorat. § 63. fortasse reponendum est περιεῖναι ἄν, ut idem dicit III. § 2. ἀτιμώρητον ἀφήσετε. Tum perplacent ταὐτὸ et ταὐτὰ τὰ δίκαια, ut voluit Cobetus Mnem. VII. p. 2. pag. 144,

In § 86. ἐπέτρεψεν ὁ αὐτὸς οὗτος. Significant *hic ipse* non ὁ αὐτὸς οὗτος, sed αὐτὸς οὗτος cf. Aesch. Tim. § 3, 48, 193; etiam suspicionem movet ἔθετο συνθήκας pro ἐποιήσατο. Tollet difficultatem συνέθετο, quod tritum est.

Locus est valde depravatus in § 87. Κρίσει Ποσειδῶν ἀποτυχὼν ἐνέμεινεν· αὐταὶ αἱ σεμναὶ θεαὶ τῇ πρὸς Ὀρέστην ἐν

τούτῳ τῷ συνεδρίῳ κρίσει γενομένῃ καὶ τῇ τούτου ἀληθείᾳ συνοίκους ἑαυτὰς — κατέστησαν. Omnes in secunda parte sententiae inserunt *ἐνέμειναν.*Mihi secus videtur et contendo ΓΕΝΟΜΕΝΗΙ natum esse ex vocc. ΤΕΝΕΜΕΙΝΑΝ i. e. *τ' ἐνέμειναν.* Omnia ita constituta melius cohaerere persuasum mihi est. Deinde sequuntur *ὑμεῖς δὲ τί ποιήσετε οἱ πάντων εἶναι φάσκοντες εὐσεβέστεροι*; collato Isocr. Pan. § 33. praeponam *εὐσεβέστατοι.*

§. 89. *οὕτως οὖν — φυλάξομεν, ἐὰν σὺ μὲν εἴκοσι τάλαντα λαβὼν ἔχῃς ἴδια.* Non me teneo, quin eximiam amplectar Cobeti emendationem *πῶς οὖν* (Mnem. VII. § 1. pag. 77), cf. et § 99. et Demosth. Phil. 1. § 47, quamquam vel sine ullo exemplo non difficile est ad videndum, hanc rationem esse simpliciorem et unice veram. Et in fine *ὧν οἴεσθε τὴν αἰτίαν τουτοισὶ ἀναθεῖναι*, quis est, quin arripiat *οἷόν τ' ἔσται.*

Feliciter Dobraeus restituit in § 91. *πολλοὺς οὗτος ἐρεῖ καὶ παντοδαποὺς λόγους, ὦ ἄνδρες, καὶ οὐδέποτε* (legebatur *οὐδὲ πώποτε*) *τοὺς αὐτούς.* Nunc omnes grati recipimus, quod dedit. Omnem haesitationem, si qua esse potuerit, removet Aesch. Tim. § 27, ubi *eadem* ferme recte leguntur. Quod si in omnibus emendationibus fieri posset, omnes, etiam lucifugi, proclives essent ad fidem habendam praestantibus emendationibus. Quam certo fundamento recte observata nitantur nonnunquam demonstrari potest et demonstratum est. Accidit ut in perlegendo Aeschine haererem in § 36. Or. Tim. *ἔσονται ὑμῖν οἱ νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι, ἐὰν δ' ἀφιῆτε, καλοὶ μ ό ν ο ν, κύριοι δὲ οὐκέτι*, utque in *μόνον* cernerem vestigia voc. *μέν.* In uno codice, qui distinguitur littera *b*, sic revera scriptum esse videbam. Obstabunt tamen qui semper *optimis* codicibus standum esse profitentur, sed remittent de pertinacia, certo scio, aliquid, si viderint *haec eadem* verba in *iisdem* codicibus *omnibus* sine *ulla* discrepantia exstare § 177, sed incorrupto *μέν.* Eadem medicina utaris in Dem. Timoc. § 176. et legas *ἀλλὰ νὴ Δία, ταῦτα μ ὲ ν τοιοῦτοι γεγόνασιν, ἐν οἷς πεπολίτευνται, ἄλλα δ' ἔστιν ἃ καλῶς διῳκήκασιν.* In iis, quae sequuntur, aliquid observandum superest: *εἰ μὲν οὖν ἔτι δεῖ τὴν πόλιν — ἀπολαύειν — —, στερκτέον ε ἴ η τοῖς συμβαίνουσι· εἰ δ' ὅτι κηδόμεθα τῆς πατρίδος — — οὐ προετέον ἐστίν.* In eam suspicionem ad-

ducar, ut εἴη corruptelam esse censeam, et proponam ἐστὶ pro εἴη.

§ 93. Nisi ante ἄπειρος addideris οὕτως sententiae vis frangitur; etiam cum Wurmio correxeram ἐῶ γὰρ τοῦτό γε pro νῦν cf. v. c. Demosth. de Hal. § 6, Chers. § 38, Symm. § 24, pro Cor. § 16 et 21, Aesch. de f. l. § 115. et saepius.

Transeo ad §um difficillimam § 94: καὶ τότε μὲν γράφων καὶ ἀπαγορεύων μηδένα ἄλλον νομίζειν θεὸν ἢ τοὺς παραδεδομένους, τότε δὲ λέγων, ὡς οὐ δεῖ τὸν δῆμον ἀμφισβητεῖν τῶν ἐν οὐρανῷ τιμῶν Ἀλεξάνδρῳ. In frequenti et constanti oppositione verborum γράφειν et λέγειν (cf. e. g. § 100), absurdum est adiicere καὶ ἀπαγορεύειν, quae fortasse propter constructionem aliquanto rariorem adscripta sunt. Videas de constructione § 37, 70, 78, 89. Sed quid hoc est αἱ ἐν οὐρανῷ τιμαί? Potestne quisquam credere hoc Dinarchum dixisse, qui apud Athenienses olim eloquentiae laude inclaruit. Irrisissent cives oratorem ea audientes, quae nemini explicare in promptu fuisset. Omnes scimus Alexandrum se *Diis* maioribus voluisse adnumerari, ut narrat Aelianus Var. Hist. II. c. 19, et V. c. 12, et dubium nullum est, quin hoc in loco de hac re sermo sit. Hoc vero quomodo dixerit orator, nemini fuit in aprico. Bekkerus abesse malit τιμῶν; obtemperemus ei et consideremus an aptius quid possimus excogitare.

In § 96. lege εἰς τὴν ἀκρόπολιν cf. § 37, II. § 24. vit. X. oratt. pag. 852. B. (de eadem re), et Cobetus Mnem. VI. § 4. pag. 419; in § 97. rescribatur ἐν [τῷ] ἄστει cf. § 69, in § 99. πατρίων, et legatur cum Dobraeo κινδυνεύητε. Non poenitet etiam cum eodem correxisse in § 97. βουλήσεσθε et § 100. τί γάρ ἐστι πρὸς ῥήτορος, probante Cobeto Mnem. VI. p. 2. pag. 187.

In § 101. τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως reducas coll. Aesch. Ctes. § 196, de f. l. § 80. Demosth. de f. leg. § 330. Phot. Bibl. c. 265, et τὰ τοῦ δήμου ψηφίσματα καὶ νόμους cum Reiskio cf. e. g. § 84. In § 102. ἔπειτα ποῦ τῆς εὐνοίας τῆς σῆς ὁ δῆμος ἔλαβε πεῖραν, ἢ ποῦ τὴν τοῦ ῥήτορος βοήθειαν καὶ δύναμιν ἐξεταζομένην εἴδομεν; ἢ ἐνταῦθα φήσετ' εἶναι δει-

νοί, εἰ παρακρούετε (sic cum Dobraeo) *τούτους ἀεὶ λέγοντες ὡς »οὐκ ἔστιν ἔξω τῆς πατρίδος ὑμῖν ἐξελθεῖν, οὐκ ἔστιν ἄλλη καταφυγὴ χωρὶς τῆς ἡμετέρας εὐνοίας."* Parum recte Dobraei sententia voc. *δεινοί* se habet, et certe rationi non consentaneum est. Non opus est, ut pluribus moneam cur hoc vituperandum sit, quum omnes teneamus, ad *duplicem* quaestionem etiam *commune* responsum referri debere. Hac in re igitur non minus laborat Dobraei emendatio *εὖνοι* reponentis. Saepius quidem recurrit *ἡ τῆς εὐνοίας ἔνδειξις*, et legimus apud Lys. in Eratost. § 49. *ὁπόσοι δ' εὖνοί φασιν εἶναι, πῶς οὐκ ἐνταῦθα ἔδειξαν κτέ.*, sed hic non minus mentio fit de utilitate facultatis dicendi quam de populari animo erga civitatem.

Fuit quum in mentem veniret *φήσετ' εἶναι ἰδεῖν*, nunc tamen, si ita esset, requirerem et obiectum ad *ἰδεῖν* et *ἐντεῦθεν*; fuit etiam quum cogitarem de *φήσετ' εἶναι εὖνοι καὶ δεινοί.* Sed his omnibus repudiatis arridet *δημοτικοί*, coll. Dem. de Cor. § 122, quod quam facile corrumpi possit et mutari in *δεινοὶ*, omnibus notum est. Deinde pro *ἡμετέρας* non sine causa in codicibus est *ὑμετέρας*, quasi essent ipsius Demosthenis verba; hoc ita esse credo et hinc restituendum est *οὐκ ἔστιν — ἡμῖν ἐξελθεῖν.*

In § 103. plura vitia insunt. Cum Cobeto restituenda *ἐλεινὸν* et *ἐπιλησομένους* (Mnem. VI. p. 1. pag. 1). Neque satis recte Bekkerus neque Maetznerus sequentia edunt *καὶ σὺ πάντων* (Bekkerus *συμπάντων*) *τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον διειλεγμένος Νικάνορι καὶ κεχρηματικὼς ἐν Ὀλυμπίᾳ.* Melius haud dubie Maetznerus ex codice N, sed si recordatus fueris Graecum esse *ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων*, origo vitii magis patefiet; et numquam ita scripsisse poenitebit cf. Aesch. Ctes. § 43, f. l. § 33. Tum *ἐν Ὀλυμπίᾳ* duas ob causas tribuo interpolatori. Quis enim non sentit *ἐν Ὀλυμπίᾳ* addenda fuisse verbo *διειλεγμένος*? Mirum quoque ni scripsisset orator *Ὀλυμπίασι*, de quibus formis cf. Cobet. Mnem. IV. p. 4. pag. 279 et VI. p. 1. pag. 44. et Dem. Mid. § 145. Qui haec verba addidit, sibi in mentem revocavit § 82.

Neque magis adsentior iis qui arbitrati sunt, in § 105. pro *ἤδη* legendum esse *ὄνειδος*. Describamus primum locum *Παρει-*

λήΦατε παρὰ τοῦ δήμου τὸ πρᾶγμα τὸ γεγενημένον ἤδη, τιμωρίας δ' ἕνεκα — — Δ. εἰσάγεται πρῶτος. Offensioni est ἤδη, nam dicendum erat τὸ ἤδη γεγενημένον cf. Aesch. f. l. § 89. Demosth. Aristocrat. § 58, § 79, § 85; ὄνειδος, ut dixi, verum non est, nam non potest omitti, cui aliqua res dedecori est, v. c. τῇ πόλει vel τῇ πατρίδι cf. Aesch. Tim. § 118, Dem. Mid. § 132. Deinde τὸ πρᾶγμα τὸ γεγενημένον hic minus recte coniunguntur, quoniam τὸ πρᾶγμα per se *factum* significat et *nude* opponitur τῇ τιμωρίᾳ cf. Dem. Aristocrat. § 30 et § 63; quod optime elucet ex loco corrupto Demosth. Mid. § 46. οὐ γὰρ ὅστις ὁ πάσχων ᾤετο δεῖν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα [ὁποῖόν τι τὸ γιγνόμενον]. Vides, quae sint spuria; exemplis omnes orationes *scalent.*

In *omnibus* codicibus exstat εἶδος pro ἤδη, sed qualis debet esse sententia, qua hic nobis opus est? Ni fallor, haec propemodum dicit: Rem a populo suscepistis, non ut denuo *de facto* investigaretis, nam hac in re populo iam satis constat, Areopago iudicante, sed vobis tantum facinus commissum tradidit puniendum, aut, ut ipsius Dinarchi verbis utar or. II. § 20, (τούτου καταχειροτονήσας) ὁ δῆμος παρέδωκεν ὑμῖν τιμωρήσασθαι. Praeter τιμωρίαν, quae pro rei magnitudine aestimanda erat, nihil iudicibus conmissum fuit. Aliquando putabam pro εἶδος legendum esse εἰδότος, quia semper urgent oratores, iudices ipsos scire reum esse noxium cf. v. c. § 47, 48, II. 7, 19, III. § 3. Nunc tamen vere mihi eruere videor Παρειλήφατε τὸ πρᾶγμα παρὰ τοῦ δήμου τὸ γεγενημένον εἰδότος.

In § 106. ἢ πᾶσιν ἀνθρώποις παράδειγμα ἐξοίσετε. Graecum non est παράδειγμα ἐκΦέρειν. Notissima sunt δεῖγμα ἐκΦέρειν (cf. Dem. Mid. § 183, 227, Isocr. Demon. § 11), παράδειγμα Φέρειν (nonnumquam, ut e. g. Isocr. Areop. § 6), sed plerumque παράδειγμα ποιεῖν, ut § 15, Dem. Mid. § 98, et passive παράδειγμα γίγνεσθαι, ut §. 60. Restituendum igitur est ποιήσετε. In fine cum Dobraeo in ποιήσετε tollenda est ἡ ἀνωμαλία et legendum ποιήσει (ἡ ψῆΦος). In § 107. Οὐ καταπληκτέον ἐστὶν — οὐδὲ προετέον. Nemo fuit, qui καταπληκτέον explicaret, neque hoc ego tentabo. Feliciter tamen importunum illud καταπληκτέον in codicibus est *e correctione*, et ostendit

hic locus iterum, quam perversa sit librariorum emendandi lubido. Habemus igitur in eximendo vitio et corrigendo *male* correcta liberum arbitrium. Consentaneum est Dinarchum in fine orationis reverti ad initium, in quo propter criminis momentum studuerat iudices reddere attentos ad ea quae diceret, et adhortatus erat μὴ προΐεσθαι τὰ κοινὰ τῆς πόλεως δίκαια, μηδὲ τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἀντικαταλλάξασθαι τῶν τοῦ κρινομένου λόγων. Hanc adhortationem ne minus curarent et quo magis exacerbarentur, tres potissimum causas affert, cur aequum sit Demosthenem condemnari, et pluribus enucleat quod summatim est in orat. Demosth. de fals. leg. § 343: οὔτε γὰρ πρὸς δόξαν οὔτε πρὸς εὐσέβειαν οὔτε πρὸς ἀσφάλειαν οὔτε πρὸς ἄλλο οὐδὲν ὑμῖν συμφέρει τοῦτον ἀφεῖναι. His causis demonstratis, antequam de suggestu descendit, incitat iterum iudices, ne reum elabi patiantur neve negligant salutem communem. Reponendum videtur καταλλακτέον aut ἀνταλλακτέον, aut si neutrum placet, ἀντικαταλλακτέον cf. et § 91, Dem. Phil. II. § 10. In eadem § in verbis εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τέτραφε, restituas cum Cobeto Var. Lect. pag. 251. τέτροφε, tum εἰς [τὴν] κεφαλὴν αὐτῷ coll. Dem. de f. l. § 130, de Coron. § 290, Aristoph. Acharn. 833, Pax 1063, Nub. 40, et Platon. Euthyd. 283. C. et alibi, et legas κλάοντος pro κλαίοντος.

In § 109. εἰς ταύτην ἀποβλέψαντας, ὦ 'Α., φέρειν δεῖ τοὺς εὖ φρονοῦντας τὴν ψῆφον. Quum adloquatur iudices et subaudiendum sit ὑμᾶς articulus ante εὖ abundat. Emendes deinceps ἐλεινότερα et ἀξίωμα pro σῶμα, ut voluit iam Marklandus.

Gravius peccatum est in § 112. καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ δήμῳ δῶρα λαμβάνοντας. Semper Dinarchus dicit δῶρα λαμβάνειν κατὰ τοῦ δήμου. Quamobrem est cur cum Hirschigio suspectum habeas ἐπὶ τῷ δήμῳ. Equidem malim restituere ἐπὶ τοῖς δημοσίοις cf. Aesch. Ctes. § 58. Lysias or. 29. § 11, 25. § 19, 21, § 22, sed potest fortasse excusari Demosth. de f. l. §. 205.

Adnotandi finem faciam in § 112, quam Maetznerus sic edidit: τιμωρήσασθε (τὸν Δημοσθένην) ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως ἀξίως, εἰ δὲ μὴ, μιᾷ ψήφῳ καὶ ἑνὶ ἀγῶνι — — εἰς ὑμᾶς

αὐτοὺς καὶ τὸν δῆμον τὴν τούτων δωροδοκίαν τρέψετε, κἂν ὕστερον ἐγκαλῆτε τοῖς ἀφεῖσιν, ὅτε οὐδὲν ἔσται πλέον. Si haec *emendatio* dicenda est, nescio quid amplius haberi possit *corruptum.* Malesani aliquid his verbis contineri sentire mihi videor. Ut ostendam quam immerito Maetznerus *καὶ* in *κἂν* mutaverit, duos locos exscribam, ex quibus cognosci poterit, quo morbo locus, si sic scriptus esset, laboraret. Recte legitur apud Dem. de f. l. § 262. *εἰ δὲ μή, σκοπεῖθ' ὅπως μὴ τηνικαῦτα —— δόξει τὰ νῦν εἰρημένα, ὅτε οὐδ' ὅ τι χρὴ ποιεῖν ἕξετε*, et apud Caesarem B. G. V. c. 29. »Contra ea Titurius *sero facturos* clamitabat, *cum* maiores manus hostium convenissent." In oratione recta dixisset Titurius: *sero facietis*, *cum* maiores manus convenerint. Hoc ipsum est, quod voluit Dinarchus dicere; »*et sero* vosmet ipsos *accusabitis*, *cum* vobis nihil amplius supererit." Si Maetzneri ratio vera esset, necessario *ὅτε* esset delendum, et pro *κἂν* fortasse melius fuisset *καὶ ὅτε.* In aprico est, quid Maetznerum moverit; nempe putavit *ὕστερον* significare *postea* et sententiae absurditati auxilio venire decrevit.

Et sic (utinam cum bona alite) has animadversiones ultimis Dinarchi verbis concludo: *ἐγὼ μὲν οὖν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοὐμὸν ἧκει βεβοήθηκα.* Tu quoque, Lector benevole, idem facias.

Lugduni Batavorum. H. A. KLEYN.

LIVIUS IX. 16.

De Papirio Cursore scribit Livius IX. 16. »Victorem cursu omnium aetatis suae fuisse ferunt seu virium vi seu exercitatione multa, cibi vinique eundem *capacissimum* nec cum ullo asperiorem (quia ipse invicti ad laborem corporis esset) fuisse militiam pediti pariter equitique."

Pro *capacissimum* lege *parcissimum*.

Birmingham. C. BADHAM.